

Foto: archiv Hospice sv. Jana N. Neumanna

Dárek k šestnáctým narozeninám Hospice sv. Jana N. Neumanna

Hospic sv. Jana N. Neumanna dostal ke svým šestnáctým narozeninám opravdu pěkný dárek – zaměstnanci, kteří v o.p.s. odpracovali deset a více let, měli možnost společně putovat do Mělníka. Pozvání s radostí uvítali.

Popříjezdu jsme se společně naobědvali a vyšli k soutoku Labe a Vltavy. Naskytl se nám impozantní výhled nejen na naše dvě největší řeky, ale i na široké okolí, včetně hory Říp. Následovala

zajímavá prohlídka mělnického zámku a poté setkání s vinařem, panem Chocholatým. Ten pro nás připravil degustaci, při které jsme se dozvěděli mnoho zajímavostí o pěstování, zpracování a výrobě vína. Večer plynul v milé a veselé atmosféře, jak to tak bývá, když se sejdou lidé, kteří jsou spolu rádi. Druhý den jsme společně vyšli na horu Říp, vyfotili se u rotundy sv. Jiří a sestupovali po vyhlídkové trase, která nám nabízela i díky jasnému počasí krásné pohledy do podzimní krajiny.

Děkujeme všem, kteří věnovali svůj čas a jeli s námi – mohli jsme si upevnit naše milé společenství, občerstvit se krásnou přírodou a uvědomit si, že nás nespojuje pouze společná služba v hospici, ale že naše vztahy jsou založené ne na pouhé kolegialitě, ale na skutečném přátelství. Což je dnes velmi vzácné. Děkujeme našemu panu řediteli za pozvání, organizaci výletu a za to, jakým nám byl skvělým průvodcem.

Eva Ludačková

Slovo prezidenta APHPP

Advent je začátkem nového liturgického roku. Je časem usebrání v období očekávání příchodu Spasitele. V hospicích se také připravujeme a očekáváme. Úmrtí. Jak zvláštní a tvrdé, že? Zkusme jiný pohled. Připravujeme pacienty nejen na úmrtí ve snaze minimalizovat neduhy, jež tyto chvíle provázejí. Provázíme je k novému narození pro Nebe. A to začíná již nyní, na konci pozemských dnů. Vždyť kolik jsme zažili „zpackaných“ životů našich pacientů, kteří našli sílu říci: „Lituji“. Kterí se dokázali na smrtelném lůžku omluvit svým nejbližším. Kterí přetavili výčitky svého svědomí v pokoj, mír, odpuštění. Kterí v posledku přijali Toho, na jehož symbolické narození se připravujeme, jako svého Spasitele. To je skutečnou úlohou a smyslem opravdových hospiců. Nikoli moderní budovy, komfortní vybavení, či skvělá medicína. Ano, to vše jsou podmínky nutné, ovšem zdaleka ne postačující pro dobrou hospicovou péči. Tou je doprovázení umírajících pacientů ke smíření. Se sebou samými, neboť jak

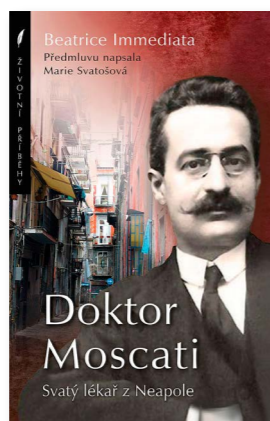
těžce se odpouští a zahlazují výčitky svědomí! S osudem, neboť síly jsou často slabší, než přání a ideály! S blízkými, neboť kolika z nich jsme ublížili, nebo oni nám! S Bohem, neboť jak snadno se bez něj žije a na něj zapomíná, ale jak obtížně se bez něj umírá! Děkuji

všem pracovníkům hospiců za vaše neutuchající nasazení. Jste příkladem světu, neboť adventní naději rozdáváte 365 dní v roce.

Robert Huneš,
prezident APHPP

BEATRICE IMMEDIATA: Doktor Moscatti, svatý lékař z Neapole

Josef Moscatti (1880–1927) se nedožil ani své padesátky, ale nesmazatelně se vepsal do paměti celé Neapole a svým působením si vysloužil přezdívku „lékař chudých“. Byl to neúnavný badatel, oblíbený profesor mediků a vyhlášený diagnostik. Medicína pro něj byla posláním. „Mohu velmi dobře sloužit Bohu i jako lékař,“ řekl jednou svým studentům, když se ho ptali, zda někdy uvažoval o tom stát se knězem.

utíkají. Kolika bolestem ulevíte spíše radou a sestoupením na rovinu ducha než neosobním receptem, s nímž je odešlete do lékárny!“

K jeho hrobu v kostele Gesù Nuovo v Neapoli nepřestávají proudit poutníci z celého světa a v archivu farnosti se množí záznamy o zázračných uzdraveních a obráceních na jeho přímluvu. V roce 1987 jej papež Jan Pavel II. zapsal do seznamu svatých. Pro svou obětavou péči o pacienty se stal rovněž patronem českých a moravských hospiců.

Nakladatel: Paulínky
Popis: Brož., 200 str.
Rok vydání: 2021

(red)

Jakožto hluboce věřící lékař se o své pacienty zajímal opravdu celostně; bylo pro něj samozřejmé, že duchovní a tělesná stránka se prolínají a navzájem ovlivňují. Kromě odborné pomoci neváhal lidem doporučit

návrat k Bohu a ke svátostem – obzvláště v situacích, kdy bylo jasné, že medicína je v koncích. Jednomu mladému kolegovi napsal: „Pamatujte si, že nemáte pečovat jen o těla, ale také o ztrápené duše lidí, kteří se k Vám

Nadační fond Umění doprovázet pomáhá hospicům s léčbou bolesti

Cheb 7. října 2021 – Finanční dar ve výši 20 tisíc korun na nákup léků a zdravotnického materiálu získal pro těžce nemocné pacienty Hospic Sv. Jiří v Chebu. Peníze obdržel od Nadačního fondu Umění doprovázet, který již patnáct let patří mezi významné podporovatele českých hospiců. Celkově nadační fond podpořil tento hospic částkou dosahující téměř 261 tisíc Kč.

„Důležitou součástí péče o nevléčitelně nemocné klienty je nejen léčba bolesti, ale i dalších nežádoucích vedlejších symptomů, které s sebou pokročilá stadia onkologického onemocnění přináší,“ říká ředitelka hospice Alena Votavová. „Tyto negativní projevy jsme schopni eliminovat či úplně odstranit, ale jen s pomocí léků, převážně opiátů a dalšího speciálního zdravotního materiálu potřebného k šetrné péči,“ doplňuje ředitelka. „Cena těchto prostředků však značně převyšuje úhradu od zdravotních pojišťoven, které je hradí pouze do určité výše. Zbývající část si pacient musí zaplatit sám, což je pro pečující rodinu často velmi nákladné. Snažíme se proto na léky shánět finanční dary a mít tak pro naše pacienty potřebné léky k dispozici zdarma, čímž pečujícím alespoň částečně pomůžeme zmírnit finanční zátěž, která je s péčí o umírajícího v domácím prostředí spojena,“ dodává.

Hospic Sv. Jiří je obecně prospěšná společnost působící na Chebsku, Tachovsku a na Sokolovsku. Nabízí zdravotní, psychologickou, sociální i duchovní péči a podporu lidem, kteří si přejí zemřít doma v kruhu svých nejbližších. Více na www.hospiccheb.cz.

Jedním z mnoha projektů Nadačního fondu Umění doprovázet je projekt Právo umírat bezbolestně. „Tímto projektem se snažíme pomáhat hospicům v oblasti, v níž nelze uplatnit žádná úsporná opatření, a to je léčba bolesti. Tu hospice musí zvládnout, a to

Foto: archiv Hospic Sv. Jiří

i přesto, že je to stojí značné finanční prostředky,“ říká Hana Haráková, zakladatelka a předsedkyně správní rady nadačního fondu. „Naše pomoc jim umožňuje používat maximálně šetrné lékové formy, které velmi účinně léčí nejen bolest, ale i další nežádoucí vedlejší symptomy těžké nemoci a přinášejí tudíž vyšší komfort nemocnému pacientovi,“ dodává zakladatelka fondu.

Kromě finanční a materiální pomoci stávajících a nově vznikajících hospiců provozuje nadační fond také poradenskou linku pro těžce nemocné, jejich rodiny a blízké a půjčovnu kompenzačních pomůcek (více na www.umenidoprovazet.cz). Od roku 2009 je členem Asociace nadačních fondů Fóra dárců, v roce 2012 získal jako jeden z prvních nadačních fondů v ČR „Znamku kvality“ udělenou Fórem dárců.

Krátké zprávy

30. NAROZENINY NADAČNÍHO FONDU KLÍČEK

➤ V říjnu 2021 oslavil Nadační fond Klíček své již 30. narozeniny! Vzhledem k pandemii COVID-19 Klíček k této události oznámil: Slavíme komorně, vlastně ani moc neslavíme, jen se tak tiše a vděčně radujeme: když se ohlédneme, máme mít z čeho radost. Byla to dlouhá a místy strastiplná cesta, a my doufáme, že ještě zdaleka nekončí!

12. ROČNÍK ANKETY PRACOVNÍK V SOCIÁLNÍCH SLUŽBÁCH

➤ 23. 9. 2021 ve Zlínském kraji proběhl již 12. ročník vyhlášení ankety Pracovník v sociálních službách. Za významný dlouholetý přínos v oblasti sociálních služeb toto mimořádné ocenění získala Markéta Stříteská z Hospice Citadela z Valašského Meziříčí. Gratulujeme!

Adventní koncert pro Hospic svatého Lazara přeložen

Těšili jsme se na Adventní koncert pro Hospic svatého Lazara 21. prosince. Kvůli obavám některých rodičů účinkujících studentů a uzavírce Rakouska by z původně stočlenného souboru přijela jen hrstka lidí, jestli vůbec někdo. Snažili jsme se, co to šlo, avšak nepodařilo se s tím nic udělat. Ale nevzdáváme se a překládáme koncert na 19. dubna 2022. Již zakoupené vstupenky samozřejmě budou platné i pro koncert příští rok a na dubnový koncert můžete kupovat už nyní. Děkujeme za podporu a pochopení.

Tati, budeš mi dělat tátu?

Do péče jsme přijali mladého muže Martina. Bylo mu 34 let, měl manželku a dvě krásné děti, devítiletého chlapce a dvouletou holčičku. Dva roky bojoval se svou nemocí. Poslední měsíc léčby strávil v nemocnici, kde se u něho střídali rodiče a manželka. Jeho stav byl kritický, ale když se trochu zlepšil, rodina se rozhodla doopatrovat Martina doma. Vyhledali naši pomoc a rodina po rozhovoru v hospici vstoupila do naší péče.

Při první návštěvě, když jsme si poprvé podali ruku, jsme vnímala jeho upřímný stisk. Byl jako Kristus na kříži, bezmocný, odkázaný ve všem na pomoc druhého, doslova utrpením nemoci přibitý na kříž – postel. Ale jeho oči prozrazovaly pokoj. Do rodiny jsme pak jezdili dvakrát denně doplňovat dávkač, léky na bolest. Martin velmi vnímal lásku kolem sebe. Častokrát jsme z jeho úst slyšeli: děkuji! Vnímá porozumění, úctu, dobrotu a obětavou péči svých rodičů, manželky i dětí. Manželka přijížděla za Martinem, jak jen mohla, nebo mu alespoň telefonovala. Starala se současně o děti, které v době doprovázení ještě onemocněly. Byly to především rodiče, kteří se střídali v péči. Jeden měl službu, druhý odpočíval, ale byl v pohotovosti, kdyby bylo potřeba jeden druhého zas-

toupit. Péče to byla nesmírně náročná a vyčerpávající, obzvláště v noci. Martin spal velice málo. Oči měl sice zavřené, ale usnul nanejvýš na půl hodiny.

Zůstávala jsem v tichém úžasu, když mi rodiče popisovali náročnost služby. Na vlastní oči jsem viděla, jak se k němu znovu a znovu s láskou a trpělivostí sklání, aby mu dali napít, urovnali polštáře, přebalili nebo ji ležím u jeho postele na matraci a držím Martina za ruku a tisknu ji. Ale dnes držel Martin mě a tisknul ruku on mně.” Jednou při návštěvě, právě jsme byli u něho v pokoji, obrátil oči na svého otce a říká mu: “Budeš mi dělat tátu?” “Jeho otec, řidič z povolání, býval často na cestách a Martinovi táta chyběl. Teď mlčky stál u Martinovy postele, byl si vědom časté nepřítomnosti v rodině, která děti bolestně poznamenala. “Kdyby každý měl takového tátu jako ty, to by bylo dobře,” odpověděla namísto něho máma. Jeho láska a obětavost o to nyní byly větší, chtěl pro syna udělat všechno, co jen bylo v jeho silách. Po jedné těžké a vyčerpávající noci, mě Martin po hygieně držel za ruku. Jeho stisk byl pevný, byl rád a děkoval. V tichu jsem se za něho modlila a děkovala za jeho život. Za necelé dva dny na to, Martin, v blízkosti svých rodičů, zemřel. Odešel smířen a připraven, tiše, v pokoji.

*Sestra Damiána
Domácí hospic Duha, o.p.s.*